

Handel maa drives directe med Indbyggerne, maatte Ministeriet tiltræde samme. Derimod maatte man finde Betænkethed ved at tiltræde den af Commissionens Fleertal tværtimod Lagthingets Indstilling foreslaaede Indstrækning, hvorefter Speculanthandelen kun skulde være tilladt paa de Havne, hvor der findes et fast Handelsetablisement. Ligesom nemlig den faste Handel neppes kan antages at ville blive synderlig betrykket ved en saadan Bestemmelse, hvorefter det er tilladt Alle og Enhver at anlægge et Etablisement paa hvilket som helst Sted paa Færøerne, saaledes turde det, da Anlæggelsen af et saadant Etablisement ofte kan berøbe paa tilfældige Omstændigheder, uden at det er givet, at det Sted, hvor Etablisementet anlægges, er i og for sig selv fremfor andre beqvemt til Handel, neppes anses for naturligt, at knytte Tilhøvelsen til Stedets Besættelse til Handel til den nævnte Betingelse. Derimod vilde Speculanthandelen, som dog for den fornødne Concurrences Skyld vil være af stor Bigtighed for Færingerne, derved blive i høj Grad usikker, da det Tilfælde meget vel kan tænkes, at en eller flere Speculanthandlere et Aar besætte en Havn, hvor der findes et fast Handelsetablisement, og knytte Forbindelser paa dette Sted, men næste Aar ved deres Ankomst finde Etablisementet hævet og derved blive udelukkede fra al Handel samme Steds. Paa den anden Side maatte Ministeriet være enig med Commissionen i, at det til Beskyttelse for den faste Handel er nødvendigt deels at paalægge de egentlige Speculanthandlere en særegen Tillægsafgift, deels at undergive al Speculanthandel de samme Indstræknings, som for Island ere foreskrevne med Hensyn til denne Handel, saa at samme navnlig er bunden til en vis Tidsfrist, nemlig 4 Uger paa hvert Sted, og kun kan føres fra Skib, men derimod ikke finde Sted i Land.

Jøvrigt har man indstrækket sig til i nærværende Lovforslag at optage de for Island gjældende Hovedbestemmelser om Speculanthandelen, medens det tør forudsættes, at de mange særdeles detaillerede Forskrifter, som om dette Forhold ere givne for Island til forskjellige Tider og navnlig i Placat 28de December 1836, ville kunne tjene til Vejledning ved Af-

gjørelsen af de muligen forekommende Spørgsmaal om Anvendelsen af de omhandlede Bestemmelser.

ad § 3.

Commissionen har formeent, at der bør tilstaaes Fremmede den samme Afgang til at deeltage i Kyffarten paa Færøerne og den mellemrigske Handel mellem Færøerne og Monarchiets øvrige Dele, som der var foreslaaet med Hensyn til Island i det Nigsdagen foreslagte Udkast til en Lov om Handel og Skibsfart paa Island. Fra Ministeriets Side vides saa meget mindre herimod at erindre, som Forslaget nu er optaget i Lov af 15de April d. A. om Skibsfart og Handel paa Island.

ad § 4.

Commissionen har meent, at alle fra Islandet ankommende Skibe bør, førend de kunne gaae til andre Havne, anløbe et af de 7 i Sen nævnte Steder, der ere ubpegede af Lagthinget, og der forevise deres Skibspapirer samt erlægge de befalede Læsteafgifter, hvortimod de Skibe, der komme fra et udenrigt Sted, kun kunne klarere paa de to Havne: Thorshavn og Trangsøvang, da der kun paa disse to Steder gives det fornødne Lægetilsyn. Skjøndt nogle af de saaledes foreslaaede Anløbssteder ere i høj Grad ubeqvemme og ikke frembyde nogen som helst Sikkerhed for de Skibe, som der ankre, har Ministeriet dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at afstige fra Lagthingets Indstilling i denne Henseende.

ad § 5.

Hyvad de Afgifter angaaer, der ville være at paalægge den færøiske Handel, da har Commissionen formeent, at disse i det Hele taget burde ordnes paa samme Maade, som af Commissionen var foreslaaet med Hensyn til den islandske Handel. Da et Toldvæsen ligesaa lidt lader sig indrette paa Færøerne som paa Island uden usforholdsmæssige Omkostninger, antog Commissionen, at Afgiften, ligesom paa Island, vilde være at bestemme efter Skibets Læstedrægtighed alene, og at man ligeledes i Henseende til dens Størrelse burde holde sig til, hvad der var foreslaaet med Hensyn til den islandske Handel, saa at der bestemtes en